

бѣ заметнатъ, обви единъ отъ кошеритѣ, преграбчи го и го понесе къмъ пѣтя.

— Кихукъ, кихукъ, — се закашля дѣдо Славчо. Сѣнката спрѣ.

— Кой си ти, бре сине? — издума дѣдо Славчо и приближи до човѣка. — Защо не се обаждашъ? Поча-кай! Нищо не ще ти сторя.

Крадецътъ сне товарчинката си и наведе виновно глава. Дѣдо Славчо го приближи и извика:

— О, Станчо, ти ли си билъ бре? Че защо се не обади? Кжде си понесалъ тоя кошаръ? Искашъ да си завѣдишъ пчели ли? Та азъ можехъ да ти го подаря, ако бѣше ми поискалъ.

Станчо, селскиятъ пияница и побойникъ, не продума ни-то дума.

— Или медъ ти се яде, бре Станчо? — продължи дѣдо Славчо. — Ела, ела въ колибата ми има

медъ, колкото искашъ да ядешъ и да си вземешъ.

Станчо продължаваше да мълчи. Ако бѣше свѣтло, щѣше да се види червенината, що покриваше лицето му отъ срамъ за кражбата, която той извърши и отъ оная бла-гостъ и бащина милостъ, съ която го посрещна дѣдо Славчо.

— Ела, ела, Станчо, — заклани го повторно старецътъ, като сложи едната си ржка на рамото му, а съ другата го поведе. Тѣ влѣзоха въ колибата, въ която мъждѣше още огънь на огнището. Дѣдо Славчо запали свѣщъта, стъкна огъня и покани госта си да седне. Станчо седна и заплака.

— Ела, ела, Станчо!